

wast jõudu oma hâda täieste ülesrääkida. Teiste pikkamist oli ta tasase ja waike meelega tuulnud. Kui kaus tûhi oli ja lusikas pôhja peal, tööstis ta oma pea natuke üles ja ütles: „Naerge aga kui palju tahate, kui teiega ehk ükskord nõnda samati sünib nagu tâna minuga, siis teie enam ei naera!“ — „Noh, mis sulle siis on sündinud, wîst sa oled iseennast nainud; fest juba on kül; kui keegi sind näeb, siis ta enam ei naera!“ ütles kõrfitüdrük, „juba sagedaste, kui sind ukse peal nägin, loppes mu naer.“ — „Aga hakkasid ommeti pea jâlle naerma — ütles piirk Taniel — ja naera veel kui kaua sa tahad, Mari! Aga oleks see su wâstu tulnud, keda mina nägin, siis su halp naermine loppels üsna!“ — „Keda sa siis nägid, et ütle ommeti, juba haffan kartma!“ — „Jah, Mari, kui igauks teda enam kardaks ja tema eest hoiks, kül see oleks hea! Kës teda kardab õigel ajal, selle üle ta wöimust ei saa ega wöi teda waewata, nagu tâna mind!“ ütles woorimees. — Taniel sa oled rumal, ehk mis on tâna sinuga? et râagi ommeti, mis on sinuga sündinud, kes on sind waewanud?“ wâstas tüdrük kannatuseta. — „Kuri waim! — tema on mind waewanud!“ ütles Taniel natukese aja pâraast madala hâalega. „Oho, sa wana sõge! —

ütles Mari — ega furadit enam maoilmâs ei ole; teda ei ole keegi nainud, mispâraast siis teda tarmis karta?“ — „Sina ja veel mõni teine râagib nõnda, — ütles Taniel — aga mis minia râagin, ei ole waletatud, see on tõsi, see on nõnda tâna sündinud! Kui ta aja tagant wâljatuli, arwasin esmalt kaa, et keegi üleannetu mind tahtis ehmatada, ja pidin piitsaga leikama. Aga, armas aeg, kül ta mulle pea teised mötted pâhâ ajas, et aru said, kes ta oli!“ Nõnda kõneles Taniel, ja pea jo käed langgesid jâlle nagu wâsind maha.

Kõik kes toas olid, astusid nûud ligemale ja himustasid, et ta kõik täieste pidi ülesrääkima. Seda naad nûud jo möistsid, et midagi oli sündinud, aga tahtsid kuulda, kuda lugu viete olnud.

3. Mis Tanielile oli sündinud.

Taniel kõstis: „Kui teie just tahate kuulda, siis tahan râakida. See wöiks kaa mitmele suurt kasu tua! Kui eest etsast peale haffan, siis lugu on nõnda: Nagu teate, on Paldiskis meri laevadele ammu lahti, et naad seal alati tulewad ja lähewad; aga Tallinna ligi naad veel ei saa. Nûud on see kewadene aeg meile woorimeestele nagu leikuse aeg, fest mis laewaga Paldiskisse